

JÓNÁS TAMÁS

Ami-ima

*Most Isten háta mögött, hol nem ragyog az ész,
hol hónapokat töltöttem el ködben, egyedül,
hol a mozdulatlan, vizslató szem lelke a merész,
hátba nézek Istennel, mindegy, mibe kerül.
Mert el kell rajta üldögnem, mint parton a béka,
milyen tökéletességnek lettem maradéka,
milyen szeretetről mondtam le vagy miért rosszat,
szédít-e az ima, vagy tényleg sátánt oszlat.
Van-e sátán? Milyen lassú? Mit akar a sárga
pokljába lecipelni frissen mázolt szája,
úgy fogva a díszes fájdalmat, mint macska kölykét,
s azt hiszi, hogy véletlen, hogy rossz dolog nem történt.
Érvelne? Vagy harcolna? Vagy herceg ő, és vérből,
tisztaságból, szomorúan mosolyog oly kérdőn?
Tudja tán, hogy pillanatnyi idő kéne hozzá,
hogya a szerep cserélődjék, s hozzá imádkozzál?*

*Nem szeret az úr engemet. Én se őt, magam se.
Hitetlenségem szüntelenül vérző aranyseb.
Nem simogat, szégyenlősebb ő annál, én morcabb.
Jó leszek a torka alá, üres, poros polcnak.
Ki nyakára száll a galamb torkomról, a szürke?
Ki lesz az én türelmemre nyugtalanul büszke?
Ki fogja a soha ki nem mondott segítségek
nagy munkáját megdicsérni, ahogy én a gépek
erős, egyszerű és hangos munkáját dicsérem.
Mindegy nekem, hol lakom, hogy várban, utcaszélen.
Látom, hogy a gyönyör gyanús, harap, karmol, éles.
Mosolyogva simogat, ki tényleg szenvedélyes.*

*Áldj meg, Uram! Ne követeld hitemet, mert nincsen.
Nem én dobtam el, te vetted át aranykilincsem.
Nem én kerültem a templomokat, te kínáltad:
ne járjak el sehova, hogy ott lehessen nálad.
Segítségre van szükségem, tarkóm tartom égnek:
hiszek minden lélek, akár torz szeretetének.
Imádkozom hozzád, Uram. Hozzál nekem reggelt.
Mikor nem csak a Napod, de tört hitem is felkelt.*

Bóc

sárga kincsem kék bolondom
 mint jó bohóc a porondon
 hozzád érek bemocskolódsz
 mint cirkuszban a rossz bohóc
 azzá leszel amivé a
 lelkünket tépő hiéna
 úgy nevezett égi atya
 kételkedő gondolata:
 ember leszel vár a cirkusz
 bent toporogsz amíg kint futsz
 összehabozod a tested
 arcod felemásra fested
 fújod félve trombitádat
 a közönség reád támad
 senki se véd senki se lát
 szégyenkezik édesanyád
 buggyos fehér bő gatyádban
 eldugott pót-trombitád van
 elveszíted futsz a halál
 kikezd pedig meg se talál
 ülsz egy patak partján mint a
 játszótéri szakadt hinta
 nem lenget a szél se többet
 tetszik is mikor leköpnék

Sírjunk!

ősszel a labdák sárga kabátban
 eszméletlen kisgyerekektől
 messzire pattannak neki égnek fának
 fáradt és bénult horizontnak
 ott gurulok velük én is a tájban
 arcom a feltúrt földeken átút
 lenről néz fel a második énem
 kislányért szeretőért térdelek égre
 szöknek a fák menekülnek az erdők
 érzékeny kék avarút terel engem
 hol van a durcás szoknyás tenger
 merre vagy édesapám anyu hol vagy?
 nincs üresebb zseb a nagy nyomorúságban sem
 mint ahogyan s amilyen üresen vagyok én ma
 térdelj rám takarítsd ki a torkom
 szedjél össze az elhullt rossz szeretők
 odapöckölt félredobott szavaiból
 istenem vagy minek hívjalak már
 mindegy ritmustalanul legyél úr
 ennyire balga a vár ura nem lehet és nem!
 sírjunk!

Hajnal volt

*Ma elfelejtek mindent. A szavakat. A szádat.
 Átadom a színeid a szöszmötölő nyárnak.
 Elfelejtem, hogyan mozdulsz, mit hazudsz és kinek.
 Nem maradnak belőled se hajnalok, se színek.
 Ma elfelejtek mindent. A hajszáritó csobban,
 néma tudok maradni a szenvedéshabokban.
 Elhagyom az időt, mint szandálját a gyermek.
 Így tesz, akit gyűlölni, szeretni se mernek.*